

Amnesty i Halland

1969-2009

Det började mitt i julhandeln

Under det turbulenta året 1968 planerades i många städer något som kallades **Alternativ Jul**. Det innefattade sådant som **protester mot kommersialismen, kollektivt julfirande tillsammans med hemlösa, insamlingar till motståndsrörelser runtom i världen.**

I Halmstad samlades under hösten ett antal representanter för solidaritetsrörelser, ungdomsförbund och frikyrkor som var intresserade av u-landsfrågor. Vi beslutade oss för en snäll variant av projektet Alternativ Jul. Vi skulle gå ut tre och tre, med insamlingsbössor för tre olika organisationer. Så fick folk själva välja vilken insamling de ville stödja. En av de tre var en insamling till Amnesty verksamhet, som då var mest känd för Hasse & Tages revy till förmån för Amnestyfonden. Vi uppmanade människor i julhandeln att fira jul med måtta och att skänka en slant till sådana som bättre behövde den.

Aktionen ägde rum en glittrande skyltsöndag. Vi fick inte tillstånd att bedriva vår subversiva verksamhet i centrum utan fick hålla till söder om Nissan och norr om Karl XI:s väg. Vi hade värmestuga för insamlarna i en av frikyrkorna. Dit kom en chockad FPU-are och berättade att en äldre man hade spottat honom i ansiktet. Polariseringen var hård hösten 1968.

Att något annorlunda upplägg

Vid en utvärdering i mellandagarna fann vi att många människor hade valt att lägga sitt bidrag i Amnestys bössor. Det beslöts att vi skulle sammankalla ett möte för att se om

det fanns underlag för en Amnestygrupp i Halmstad. Det blev omgående två nya grupper, en i Laholm och en i Halmstad. De fick numren 168 och 169. De finns ännu kvar. Till ett möte kort efter det konstituerande mötet inkallades Rona Morän från Malmö, som då satt i svenska Amnestys styrelse. Hon redovisade vad Amnestys arbete gick ut på. Våra grupper kom på så sätt att präglas av

BEHÅLL JULEN- STOPPA LYXEN!

JULAFTON 1968 kommer enbart i Latinamerika 5 500 människor att dö en för tidig död på grund av svält och undernäring.

JULAFTON 1968 kommer den rika världen att kunna räkna in ytterligare 25 miljoner kronor som nettovinst på sitt utbyte med detta Latinamerika.

JULAFTON 1968 kommer en miljard människor i världen att svälta som vanligt.

JULEN 1968 kommer svenskarna att ge bort julklappar och äta för sju miljarder kronor.

JULEN 1968 kommer människor världen över att sitta i fängelse för sina politiska åsikters skull.

JULEN 1968 kommer svenska folket att ha skuldsatt sig för tre miljarder kronor för att fira en status-jul.

JULEN 1968 kommer reklamkostnaderna att vara större än den U-hjälp vi gett under hela året.

JULEN 1968 kommer fler svenskar än någonsin tidigare att äta och dricka sig fördärvade.

Vi vänder oss mot lyx- och reklamjulen. Vi uppmanar alla att fira en jul utan överdrifter. Vi går ut med tre olika alternativ:

LUTHERHJÄLPENS insamling för Biafras folk Postgiro 90 02 56	AMNESTY INTERNATIONALS hjälp till politiska fångar i öst och väst Postgiro 90 00 70	VIETNAMHJÄLPENS INSAMLING till medicin och kirurgisk utrustning Postgiro 40 85 00
---	---	---

Vi vill också uppmana alla som kan, att göra en insats för ensamma och gamla människor i vårt eget samhälle och att öppna sina hem för immigranter, flyktingar och utländska stipendiater. Så långt vi förmår åtar vi oss att förmedla kontakten med dessa människor.

Vi vill också stödja de kristna och andra ideella organisationer, som redan har en planerad hjälpverksamhet inför julen.

AKTIONSGRUPPEN MOT LYXJULEN

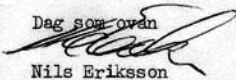
Kontakttelefoner: 035/12 68 14 035/10 11 15 0430/223 64

Välkommen till offentlig **DISKUSSION** på **TEMPO**, Brokatan.
(Ingång från parkeringsplatsen) **SONDAGEN DEN 8 DECEMBER KL. 18.00**
Infledare: Filip Andersson, Hallands Köpmannaförbund
R. Lindblom Aktionsgrupperna

PROTOKOLL FÖRT VID FÖRSTA SAMMANKOMSTEN
MED AMNESTY-GRUPPERNA 168-169 i Halmstad den 31/1-69.
Närvarande voro ett tjugotal personer.

- § 1. Initiativtagaren till bildandet av lokalgrupperna, Bo Lindblom, presenterade helt kort Amnesty-idéen och betonade att det rör sig om in- och utrikespolitiskt obunden verksamhet.
- § 2. Förslag till dagordning godkändes.
- § 3. Till mötets ordf. valdes Bo Lindblom och till sekr. Nils Eriksson
- § 4. Bo Lindblom informerade om amnestygruppernas arbetsformer. De två gruppernas första fångar presenterades. För Båstad-Laholms-gruppen en rhodesier, för Halmstadgruppen en grek.
- § 5. Man beslöt att ha två separata men samverkande grupper, dels av geografiska skäl, dels för att man på så sätt kan arbeta för fler fångar.
- § 6. Beträffande närmaste gemensamma sammankomst för båda grupperna fastställdes tiden till 28 mars. Lokal skall senare meddelas.
- § 7. Det föreslogs att verksamheten delvis skulle bedrivas som en studiecirkel. Något beslut fattades ej men mötet ansåg det lämpligast att vänta till höstterminen med studiecirkelverksamhet. Man vet då vilka länder som är aktuella, när man fått namnen på alla fångarna.
- § 8. De närvarande delade upp sig i två grupper ^{som därefter} ~~och planerade~~ var för sig diskuterade den närmast liggande verksamheten. Halmstadgruppen beslöt att icke välja någon styrelse vid detta tillfälle. Istället utsågs Volmer Lind, Göran Lindgren och Lilian Östberg att snarast insända erforderliga uppgifter till svenska sektionen av Amnesty samt att förbereda nästa möte, som blir torsdagen 13 febr. kl. 19.30 på Seminarieg. 6B i Halmstad.

Dag som ordn

Nils Eriksson

Rona Moräns syn på aktivism, vilket har satt sina spår genom åren. Många av de förändringar inom rörelsen som har debatterats under senare år – och en del som fortfarande är i stöpsleven – har i praktiken funnits i Hallandsgrupperna ända sedan starten. Det kan också ha inverkat att åtskilliga medlemmar hade erfarenheter från Vietnamrörelsen och från solidaritetsarbete för Södra Afrika. I några fall bildades små tillfälliga sidoföreningar för att möjliggöra insatser utanför vad Amnestys dåvarande stadgar tillät. I andra fall var Amnestymedlemmar också engagerade i solidaritetsrörelser av olika slag, och det var inte alltid så lätt att avgöra vilken hatt de hade på sig. Eftersom dessa försyndelser torde vara preskriberade nu, ska jag ge några exempel. Jag vill också påminna om några organisatoriska insatser där våra grupper var föregångare.

Ibland var vi först på plan

I det här distriktet anordnades det första

distriktsmötet. Det hölls på Stiftsgården i Båstad och samlade medlemmar från Halland, Skåne och Kronoberg.

En av de tre första samordningsgrupperna startades i Laholm 1970 och gällde arbetet för samvetsfångar i Spanien. På annat håll startades vid samma tid samordningsgrupper för Sovjetunionen och Grekland.

Halmstadgruppernas verkliga storverk är naturligtvis loppmarknaden Byring & Bråte. Om den och dess medarbetare genom åren finns så mycket att säga, att det kräver en separat historik. Det som har skilt den från många andra försök i branschen är kanske främst tre saker: målsättningen att hålla så låga priser att kunderna upplever sig ha gjort verkliga fynd, värningen av kunniga och troget arbetsvilliga pensionärer, samt modet att vid behov investera i sådant som större lokaler och egen bil. Samma recept har med framgång tillämpats i Hörby, men sedan finns det just inte flera efterföljare – av någon underlig anledning.

Årsmöten och ”skoladoptioner”

Fram till 1974 var det tradition att svenska Amnestys årsmöte hölls i Stockholm och organiserades av den fåtaliga personalen på svenska sekretariatet – det vill säga den anställda Ulla Ridderstad och den frivilliga Ingrid Lilja. Med årsmötet 1974 bröts den här traditionen när grupperna i Halland anordnade det första utlokaliserade årsmötet. Det hölls i Tylösand, dit vi sedan också återkom 1983.

I utkanten av Amnestys dåvarande åtagande organiserades en verksamhet som innebar att familjer ”skoladopterade” politiska fångars barn i Rhodesia (numera Zimbabwe). Vi hade fått veta att många fångar oroade sig för att det inte fanns pengar för att betala barnens skolavgifter. Den här hjälpen skedde i samarbete med pastor Manguni vid Christian

Care i Bulawayo och omfattade som mest 113 skolelever.

Översatte, tryckte, distribuerade

En av medlemmarna, Lennart Andreasson, hade i mitten av 70-talet kommit över en begagnad offsetpress. Den fanns uppställd i hans garage i Laxvik och användes för allehanda protestaktioner. ”Att äga en tryckpress är ett gott bidrag till yttrandefriheten”, menade Lennart. En hyfsad tryckpress, och kunskaper om den grafiska processen och framför allt aktiva medlemmar, gjorde att vi under senare delen av 70-talet kunde ta på oss ansvaret för översättning, tryck och distribution av Månadskampanjen och det likaledes månatliga Nyhetsbrevet (Newsletter).

Så här gick det till: De engelska texterna fördelades under Siv Eriksons ledning på ett antal medlemmar som översatte ”sina sidor”. Vanligtvis handlade det om åtta sidor + kampanjtexterna. Materialet skickades därefter vidare till en medlem av Malmögrupperna, Maj-Britt Pamp, som hade en skrivbyrå och en elektronisk sättmaskin. Texten skrevs in, typograferades och skrevs ut som spaltoriginal. Det hela sändes därefter till Lennart i Laxvik, som sista helgen i varje månad stod beredd vid tryckpressen. Först måste han dock montera originalen i reprokameran, fota och framkalla negativen, retuschera och slutligen framställa offsetplåtarna.... Det var så den grafiska kedjan såg ut före datorernas intåg och programvaror som Indesign, Photoshop och PDF-hantering av tryckfärdiga original har förenklat processen och förkortat ledtider.

I början tryckte vi cirka tre tusen exemplar till grupperna samt ytterligare ett antal till så kallade direktbetalande medlemmar. Nya

medlemmar kom hela tiden till och efter några år var den månatliga upplagan uppe i cirka fem tusen exemplar. Vid den tiden fanns det cirka 300 aktiva grupper. Varje grupp fick 10 exemplar av Kampanj och Newsletter. På ett år blev det 600 000 tryck. En söndags-eftermiddag/kväll i månaden samlades ett dussintal medlemmar (och ofta en hel del barn) på Haldaskolan (där Lennart var rektor) för att packa alla försändelserna. Ett kul tempojobb med fika och trivsamt samvaro på köpet.

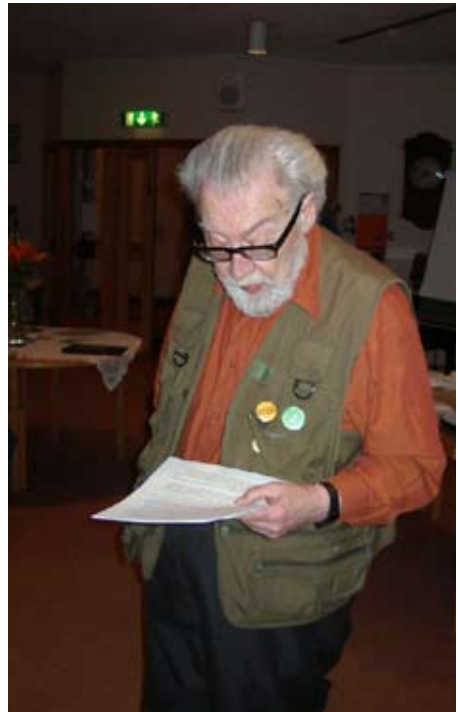
Siv Erikson gjorde ett stort jobb genom att hålla adressdatabasen uppdaterad. Med hjälp av makens (Lennart Erikson) frankerings- och etiketteringsmaskiner försågs kuvert och brevpåsar med rätt adress och rätt porto.

Runt 1980 hade upplagan ökat så mycket att det blev ohållbart att trycka med Lennarts A4-press. En begagnad och större (A3) press inköptes och installerades i Lennart Erikssons lokaler på Söndrums industriområde, men inom något år övergick tryck- och distributionsansvaret på Svenska sektionen centralt.

Medlemmars engagemang

I Halmstadsgrupperna – det hade snabbt bildats flera – fanns åtskilliga läkare. I ett projekt helt utanför Amnesty ordnades en insamling av kasserade men användbara läkemedel från olika läkemedelsföretag. Man sorterade dem och skickade till frihetsrörelser i Södra Afrika. Det här låg klart utanför vad som skulle kunna göras inom Amnesty, men aktörerna var oss inte obekanta. Även i flera andra solidaritetsrörelser utgjorde Amnestymedlemmar drivande krafter.

När den zimbabwiska befrielseörelsen gjorde sitt intåg i huvudstaden Harare noterade en häpen korrespondent från Dagens Nyheter

att en av de glada gerillasoldaterna var iklädd en t-shirt med reklam för en cykelaffär i Halland. Han skrev att det finns gåtor som man aldrig kan vänta sig att få svar på. Men vi var några i Halland som visste hur det hade gått till.

Vad betyder ”hum” och ”hum-hum”?

I Laholmsgruppen var en av våra första fångar en man som hade försökt rymma från Östtyskland genom att spränga ett hål i muren. Då det visade sig att det kunde ha skadat en vakt som befann sig i närheten uppmanades vi från AI i London att lägga ner fallet. Den unge Hans Kleemann hade använt våld och var alltså inte en samvetsfånge. En av våra medlemmar, distriktsköterskan Lucia Ingers, hade strax efter kriget arbetat för Röda Korset i Berlin. Hon hade personliga kontak-

ter kvar på båda sidor om muren. Hon visste att man kunde köpa ut fångar från Östtyskland. Hon lyckades få pengar från någon västtysk fond och vi kunde bidra till att Kleemann släpptes. Det här var alldeles avgjort inte i enlighet med Amnestys stadgar, så hela manövern sköttes av en liten sidoförening. Vi brukade kalla sådant som skoladoptionerna i Rhodesia för "hum" = humanitärt. Och det som klart låg utanför Amnestys åtagande kallades "hum-hum" och blev aldrig protokollfört.aktionen för Kleemann var hum-hum. Men den lyckades.

Siv Erikson i Halmstad har i många frågor legat steget före de centrala besluten om Amnestys åtagande. Hon tog upp kampen mot könsstämpning och slaveri innan de fanns i den officiella dagordningen. Hon verkade för en skolelev i det då kommunistiska Tjeckoslovakien som av politiska skäl hade vägrats att studera på gymnasium. Den här elevens problem ansågs då gälla så kallade ESK-rättigheter och låg ännu utanför Amnestys verksamhet.

Internationellt samarbete

I arbetet med den nya handlingsplanen talar det nu om samarbete med organisationer och enskilda som arbetar för mänskliga rättigheter i olika problemländer. Sådant verksamhet är redan en tradition i vårt distrikt. Grupper i distriktet har under åren haft ett

nära samarbete med Amnesty i Danmark, Tyskland, Sierra Leone, Spanien, Mexiko, Peru... Detta har inte alltid setts med blida ögon av det Internationella Sekretariatet (IS) i London. Då vi bjöd in latinamerikanska delegater från ett rådsmöte i Europa kom det en varning för "Amnesty tourism". Då vi skickade en container med överblivna varor från Byring & Bråte till Sierra Leone (där begagnade skor var en betydligt mer eftertraktad vara än i Halmstad) fick vi veta att det var otillåtet – allt bistånd skulle gå via IS i London och regleras därifrån. Vi frågade om de verkligen hade plats för en container med skor och andra prylar. Det brevet besvarades aldrig, men projektet upphörde – dock främst för att frakten blev för dyr.

Samordningen för Centralamerika (CASA) hade i flera år nära kontakter med den guatemalanska människorättsrörelsen Grupo de Apoyo Mutuo, gruppen för ömsesidig hjälp. Vi samarbetade då också med katolska befrielseologer och med Guatemalas fackliga landsorganisation. Den här verksamheten gick delvis längre än vad den tidens stadgar medgav. Regeln var att alla sådana här kontakter skulle gå via Internationella Sekretariatet. Först nu uppmanas sektionerna att själva satsa på sådan verksamhet.

Vi har haft ett nära och givande samarbete med "de galna mormödrarna" i Argentina, som också besökt oss och som hjälpte oss att hitta barnen till en man som hamnat som flykting i Sverige. Ett av barnen var så illa därän att han hade förlorat talförmågan när han kom till Sverige. Han har senare avlagt universitetsexamen.

Vi får stadga och stadgar

I början förlöpte samarbetet mellan de olika arbetsgrupperna i Halmstad utan någon formell stadga. Småningom tillkom stadgar, där det i 1970-talets anda talades om Stormöten. De enda funktionärer som valdes var en kassör och en protokollsekreterare samt revisorer.

Siv Erikson stencilerade varje år en medlemsförteckning, som även innehöll passiva medlemmar. Förteckningen skickades ut till alla. Småningom slopade vi den lokala medlemsavgiften och tappade därmed greppet om de passiva medlemmarna.

Då verksamheten vuxit i många avseenden kände vi behov av nya stadgar och flera valda funktionärer. Från år 2000 har vi stadgar gemensamma för Halmstads- och Laholmsgrupperna. Vi kallar oss numera Amnesty International i Södra Halland (hoppas småningom få igång en grupp i Hyltere regionen) och väljer vid årsmöte inte bara kassör, sekreterare och revisorer utan

även två biträdande kassörer, ordförande, vice ordförande och valberedning. Styrelsen består av de valda funktionärerna samt gruppsekreterarna och distriktsombudet.

Flera medlemmar verkar nationellt

Flera tidigare eller nuvarande medlemmar av Hallandsdistriktet har haft förtroendeuppdrag inom svenska Amnesty. Både Birte och Bo Lindblom har suttit i styrelsen, liksom Malcolm Tigerschiöld, Sven Nordqvist, Nils E Eriksson och Jan Nygren. Malcolm Tigerschiöld blev senare anställd, först vid svenska sekretariatet, sedan vid Internationella Sekretariatet. Sven Nordqvist har gjort de alltjämt oöverträffade teckningar som illustrerar Amnestys verksamhet. Jan N är sedan flera år ledamot av Granskningskommittén. Bo Lindblom har varit medlem av två internationella kommittéer, Borderline Committee och Membership Appeals Committee. Siv Erikson, Ingrid Nilsson Horvath (Falkenberg) och Birte Lindblom

har varit ansvariga för tre olika tidskrifter inom sektionen. Siv Erikson har också varit verksam inom den en gång så viktiga Policygruppen.

Offentliga möten

Vi har arrangerat offentliga möten med företrädare för nationella människorättsorganisationer. När Hugo Blanco, ledare för de indianska fattigbönderna i Peru, precis hade kommit till Sverige som flykting, fick han möjlighet att tala inför en fullsatt aula på Sannarpsskolan. Där hade just en föregångare till Sverigedemokraterna segrat i valet till elevråd, vilket vi inte hade hunnit meddela Hugo Blanco. I enlighet med sina föreställningar om samtidens ungdom inledde han därför sitt tal med tillropet "Compañeros revolucionarios!" I egenskap av tolk förklarade jag snabbt att det här var en översättlig ordlek.

I samarbete med en solidaritetsrörelse för El Salvador anordnades i februari 1983 ett välbesökt möte i Figarosalen med ordföranden för den oberoende kommissionen för mänskliga rättigheter i El Salvador, Marianela García Villas. Svenska Amnesty's samordningsgrupp för Centralamerika fanns då i Laholm och bidrog med tolkning av hennes föredrag. Kort därefter återvände Marianela till El Salvador, greps av militären och torterades till döds. (Sök hennes namn på Google, så får du en bild av hennes betydelse!)

Under flera år arrangerade vi på hösten tillsammans med Röda Korset, Rädda Barnen, FN-föreningen, IM med flera aktiviteter på Stora torg i Halmstad under beteckningen "Tillsammans för fred". Småningom slutade vi eftersom vi insåg att detta var något som tog alltför mycket kraft i anspråk med alltför litet utbyte. Det var svårt att bemanna bokborden och det

kom nästan inga besökare.

För några år sedan inbjöd vi tre tidigare dödsdömda från USA som vid nya rättegångar befunnits oskyldiga – Nick Yarris, Ray Krone och William Nieves. De framträdde i Lund, i Halmstad (Högskolan och Kattegattgymnasiet) och i Stockholm. Vår motion om en formalisering av insatser för dödsdömda som har begärt en ny och korrekt rättegång avlogs vid senaste årsmötet. Åke Sintring fortsätter sitt arbete för den med all sannolikhet felaktigt dödsdömda Anthony Fletcher, men får enligt årsmötet inte göra det i Amnestys namn. Gällande policy innebär att Amnesty inte tar upp enskilda fall förrän datum för avrättningen har fastställts. Det ger oss några veckor att försöka stoppa proceduren. Det är en orimlig ordning som vi ska försöka ändra på. Det gäller att inte ge sig.

Bo Lindblom (med ett par avsnitt skrivna av Lennart Andreasson och Nils E Eriksson)

Arbetsgruppernas tillkomst	
grupp 168 (Laholm) o 169 (Halmstad)	
1970	grupp 147
1972	grupp 157
1973	grupp 33
1976	grupp 245
1992	grupp 202

Grupp 169 var en tid en ungdomsgrupp, när ungdomarna försvann beslöt vi att Byring & Bråte utgör grupp 169

År 2008 lades grupp 147 ned då det inte fanns någon som kunde åta sig att vara gruppsekreterare där.

BYRING OCH BRÅTE

- Det startade med sommarloppisar

Under våra första år bestod gruppernas inkomster huvudsakligen av medlemssavgifter. Vi hade emellertid ökande utgifter för våra adopterade fångar. Hur skaffa mera pengar? Loppmarknader blev lösningen.

Några lördagar i mitten av juli 1971, 1972 och 1973 ordnade Halmstadsgrupperna av Amnesty International tillfälliga loppmarknader i ett barndaghem beläget bredvid biblioteket i Söndrum. Dessa lördagar gav ganska goda inkomster, tyckte vi, mellan 3000 och 5000 kronor.

Hösten 1974 fick vi genom Egon Schramm, som jobbade på Fastighetskontoret, tillgång till ett hus på Gamla Söndrumsvägen 21, där det tidigare varit såväl skomakeri som dam- och herrfrisör och på senare år specceriåffär. Huset låg ungefär där Sjöholms åffär nu finns. En av egenheterna med huset var att det växte stolt fjällskivling i källaren. Några härdiga män reparerade och rengjorde lokalen och i februari 1975 började vi ha regelbunden försäljning varannan lördag. Onsdagskvällar blev arbetskvällar då vi sorterade och prismärkte.

Affären kom att heta Byring & Bråte, närmast efter en äldre lumpaffär på Viktoriagatan, som i folkmun kallades Huller om Buller. Byring och Bråte är två substantiv som betyder ungefär samma sak. Byring är en halländsk benämning på bråte.

Under det första året samlades saker till försäljning i en privat källare, hos Krister och

Russin Nyström. Sedan fick vi tillgång till ett permanent lager på Skedala i en gammal ladugård. Detta lager tvättades och ansades bland annat av Malcolm Tigerschiöld, som just blivit kickad från chefskapet på Norrvikens Trädgårdar efter Båstadskravallerna, och av Lasse Trollberg.

Vi skaffade saker att sälja på olika sätt. Under Diverse annonserade vi i HP efter Lysningspresenter som folk fått för mycket av. En gång när vi annonserat med texten ”Vad som helst. Amnesty”, följt av telefonnumret till Benkt och Barbro Högstedt, missuppfattade en man det hela. Han trodde Amnesty var en flicka med ”massageinstitut” och ringde hem till Barbro och ville beställa en tid.

Ganska tidigt skaffade vi en bil så vi kunde hämta skänkta saker. Det innebar ett avsevärt lyft för verksamheten och många tunga lyft för de Amnestymedlemmar som körde omkring och hämtade. Inte sällan tunga saker på svårtillgängliga vindar, om vi minns rätt.

Våra bilar är ett särskilt kapitel. Den första fick vi överta från Lokaltrafiken, som använt den till att köra mat för ålderdomshemmen. Det var en brunaktig skapelse av skåptyp med en liten Taunusmotor och ett 6-voltssystem, vilket medförde långsiktiga startsvårigheter. Den kostade 1000 kronor. Sedermera hade vi en ganska stor lastbil som gjort sina bästa dar på bryggeriet i Laholm. Med denna bil åkte författarna av denna essé till biograf och såg Bertolucci 1900.

Sommarförsäljningar på Byring

Under många år var sommarloppisarna något som helt skiljde sig från de vanliga lördagsförsäljningarna. Många medlemmar som annars inte medverkade på Byring strömmade till. Inkomsterna var vid sommarförsäljningen skyhögt över de vanliga lördagarnas. Som mest inbringade en sommarförsäljning mer än 200 000 kronor. Goda inkomster fick vi av de auktioner som vi hade på särskilt intressanta föremål. Auktionerna bidrog säkert till att många sökte sig till våra sommarloppisar. På senare år skiljer sig inte försäljningssiffrorna från sommarlördagen så mycket från de andra lördagarna.

Arbetet med den stora sommarloppisen inleddes med att Benkt med sin lie slog gräset på Byrings tomt. Och så skulle tältet hämtas.

Att hämta, resa upp, ta ned och köra tillbaka det stora tältet var ett mycket ansträngande arbete.

Det figurerar två tält i Byrings historia. Ett ägdes av byalaget i Trönninge och lånades varje sommar och sattes upp på tomten vid Söndrumsvägen. Till slut var detta tält slut och vi var tvungna att få tag på ett nytt. Tillsammans med Visklubben i Steninge köpte vi ett större tält av en uthyrningsfirma i Göteborg. Troligen var det Lasse Trollberg och Benkt Högstedt som körde

upp till Göteborg med vår dåvarande lastbil, en ganska stor Opel med dieseldrift, och hämtade tältet. Tältet hade två saker gemensamt: de hade båda varit missionstält och båda var ganska krångliga och tunga att resa. Det senare tältet parkerades vintertid i en lada i Harplinge, där vi hämtade det varje sommar och reste på parkeringsplatsen. Det kan verka som att vi var större och starkare förr!

Fredagseftermiddagen före sommarloppis arbetade många hårt med förebereelser för lördagen och kvällen avslutades med knytkalas. Byring bjöd inte på fika för medarbetarna förrän i slutet av 90-talet. Och så hade vi nattvakter som såg till att inget av allt det som burits ut på gården skulle bli stulet. Tågintresserade Sven-Erik Gustafsson och Nils Eriksson tog gärna det pass vid vilket de kunde vinka till nattåget som susade förbi på väg till Oslo.

Någon gång på 1990-talet konstaterades att vi som fanns kvar i Byringarbetet blivit för gamla och för få för att orka med tältet. Vi gick över till utomhusförsäljning utan tält. Ofta har vi haft tur med vädret.

Ett litet tält som bara kunde monteras av Ingemar Rosengren användes några år för kaffeförsäljning. Ett chokladhjul som bara Nils Rosengren kunde montera och kalibrera användes i många år men har nu skrotats.

Gamla Byring rivs, nya Byring uppstår

Verksamheten växte. Vi tog successivt över den ena delen efter den andra av huset och småningom hade vi hela huset vid Gamla Söndrumsvägen. I källaren hade vi möbler. Det var mörkt och det var lågt i tak och trångt och mycket besvärligt att med böjda ryggar bära skåp och annat till och från källaren. I denna källare startade poliskonstapel emeritus Gustav Magnusson den bokförsäljning, som sedermera utvecklades till Sveriges största antikvariat.

Vår lokal på Gamla Söndrumsvägen var inte lämpad för möten av olika slag. I början på 1980-talet hyrde vi tillsammans med en del andra ideella organisationer en del av "Huset" vid Kyrkogatan. Kulturföreningen Solen utgjorde där centrum för verksamheten.

När Byring & Bråte vid Söndrumsvägen skulle rivras (järnvägen skulle flytta och Järnvägsleden byggas) fick vi 1985 tag på en större lokal på Söder i hörnet Amiralsgatan/Fiskaregatan - också den rivningshotad. Åke Andersson och Benkt Högstedt satte igång i januari 1985 med att snickra och måla och ordna annat som behövdes. Vi led av pengabrist för vi tyckte att bygget skulle bekostas av andra medel än de som vi fick in av försäljningen. Vi fick träskrot av Berlings Glas. Det omvandlades till bjälkar i taket och stolpar. Vi fick mängder av elektriska ledningar och stolpar till väggar från OK:s rivning av macken vid Barnhemsgatan. I en container uppställd utanför ett renoveringshus på Öster fann vi massor av användbar råspont, som en tidig söndagsmorgon forslades bort med lastbilen. Vi gjorde bord, bänkar och klädhängare till affären, det målades och fejadades. Det var många som hjälpte till. Slutligen invigdes etablissemangent vid den stora sommarloppmarknaden 1985.

Till en början hade vi bara tillgång till den del av byggnaden som senare blev Textilavdelningen, men som till att börja med fick heta Butiken. Dessutom hade vi en del av det som kallades Skjulet, senare benämnt Magasinet. I Skjulet sålde vi alla möbler och andra större föremål. För att få plats med allt staplade vi möblerna ända upp till taket. På lördagarna var det ett stort arbete att plocka ned och bära ut på morgonen och bära in och stapla igen efter stängningen. Tage Johansen var en mycket skicklig stuvare. I Butiken sålde vi allting som inte såldes i Skjulet. I rummet bredvid köket prismärkte vi.

Vi tyckte att vi nu hade en stor lokal. Men verksamheten fortsatte att växa på det nya stället och även där tog vi successivt över fler och fler lokaler; det uppstod en el-avdelning, småningom även bokavdelning, möbelavdelning och Fyndavdelning. Vi kom till slut att

disponera omkring 1500 kvadratmeter. Vi har dessutom tillgång till en stor parkeringsplats som vi ibland använder för utomhusförsäljning. Under många år hade vi såväl kläder som glas, porslin och husgeråd i ”Butiken”. I januari 2004 omorganiserades denna verksamhet. Butiken fick ny inredning och blev en ren textilavdelning. Invid bokavdelningen respektive möbelavdelningen uppstod ”Glas och porslin 1” (tidigare kallad Ljusingården med anledning av fönster i taket) och ”Glas och porslin 2”

Någon gång på 1990-talet började några avdelningar ha öppet för försäljning på onsdagskvällarna, när vi ändå var där och arbetade och hade öppet för inlämning. Småningom hade alla avdelningar öppet dessa kvällar, till en början mellan klockan 17 och 20 men småningom beslöt vi att stänga försäljningen klockan 19 och jobba med prismärkning och liknande mellan 19 och 20. Numera har den väsentliga delen av sorterings- och prismärkningsarbetet flyttats till helt andra tider.

Sedan åtskilliga år har vi efter stängningsdagen den första onsdagen i varje månad ett Byringmöte, då gemensamma angelägenheter avhandlas.

Möbelhämtning – en stärkande historia

Många medlemmar har genom åren varit

med och hämtat möbler och annat. Vår tur bland Halmstadstraktens donatorer av soffor, sängar och skåp liksom Ingas mat (Inga Svensson hade varit tidningsbud i Söndrum och blev en centralfigur på nya Byring genom all den mat hon kunde trolla fram till synes utan stort besvär till en ringa kostnad.) finns noggrant beskrivna i det Beethoven-inspirerade alstret benämnt ”An den Schlaf”. Denna diktcykel framfördes (melodi: An die Freude) flera gånger av Byring Sängerknaben (se nedan). Förutom de gåvor som rundturerna i stan inbringat har vi fått behövlig motion och goda insikter i hur folk bor och vilka prylar som just för tillfället är helt ute.

En del hämtningar har varit mycket besvärliga. En gång hämtade Åke Andersson och Benkt en säng på en vind. Sängen var tydligen byggd på platsen; hade aldrig kunnat transporteras dit via den mycket smala vindstrappan. De plockade isär sängen och kastade ut delarna genom fönstret. Sängdelarna råkade hamna i ett äppleträd.

På senare tid har borttransport av allt som vi inte kan sälja blivit en uppgift nästan lika stor som hämtning av varor. Tyvärr måste vi numera betala för varje leverans till Återvinningscentralen.

Musikaliska höjdpunkter

Man kan inte skriva Byrings historia utan att nämna Åderlåtarne. I början var så gott

som alla musikanterna medlemmar i Amnesty. Och Amnestys medlemmar var Åderlåtarnes första publik och största beundrare. Orkestern växte och blev duktigare i takt med Byrings kassaflöde. Orkestern fick ganska snart höra att den var roligare förr. Så vitt vi kan minnas har Åderlåtarna medverkat vid samtliga sommarförsäljningar genom åren. Ibland har även Dragspelsklubben medverkat. En ur ekonomisk synpunkt misslyckad konsert var den artistgala som Dragspelsklubben tog initiativ till. Vi förespeglades ett netto på uppemot 60 000 men gick istället med förlust.

Vid många sommarförsäljningar medverkade även Anders Linder med broder Hasse, "Snus" (Lars-Åke Svensson) och nuvarande kulturchefen Sigge Ohlsson. Denna grupp spelade in en Lp-skiva för Amnesty med eget material. Kören Collegium Musicum vars dirigent, Sam Claeson, komponerat ett längre körverk fanns på b-sidan.

Det har således hela tiden funnits ett inslag av kultur i Byring. Man kan tala om en loppmarknadestetik, även om den är svårdefinierad. Till sina delar består den av hörtorgskonst, brokiga broderier, äldre svårsåld litteratur och en dos blåsmusik från olika tidsepoker. Ämnet Nordisk och jämförande loppmarknadskunskap kommer nästa år att finnas på Högskolan i Halmstads palett, allt för ungdomens fostran.

Medarbetarna blir avdelningsspecialister

Från början var det medlemmar i de vanliga arbetsgrupperna som vid sidan av grupparbetet även arbetade på Byring & Bråte. Alla arbetade med alla de olika funktioner som fanns på Byring. Undan för undan har det kommit nya medarbetare som "endast" arbetar med loppmarknaden.

Antalet medarbetare på Byring & Bråte har ökat genom åren, samtidigt som antalet aktiva medlemmar i de vanliga arbetsgrupperna

Nio avdelningar på Byring & Bråte

TEXTILAVDELNINGEN – här säljer vi hemtextil, kläder, accessoarer, skärp och handväskor samt hattar, mössor och skor.

FYNDET – med allt möjligt till låga priser.

GLAS OCH PORSLIN 1 säljer glas, prydnadssaker, presentartiklar, bestick m.m.

GLAS OCH PORSLIN 2 är belägen bredvid möbelavdelningen. Där säljer vi porslin, servisglas, tenn, koppar m.m.

ELAVDELNINGEN – här finns det kameror, lampor, radio, tv, datorer, elektriska hushållsartiklar, allt som har en elsladd eller ett batteri.

BOKAVDELNINGEN beräknas ha närmare 50 000 sorterade böcker samt skivor, kassetter, noter och en barnbokshörna.

I BOKSKATTEN - INTERNETBOKHANDLNINGEN säljer vi lite värdefullare böcker som här är katalogiserade och även kan köpas på internet.

MÖBLER OCH TAVLOR består av bord, stolar, fåtöljer, soffor, sängar, hyllor, tavlor och dyligt.

I **MAGASINET** säljs "allt som inte säljs annorstädes", framförallt mattor, kontorsmöbler, pinnstolar, sportutrustning, grytor och heminredning. Dessutom har vi tre icke-säljande avdelningar att bemanna.

TRANSPORTERNA innebär att administrera och hämta skänkta saker, dessutom att köra osäljbart till återvinningsstationen, något som innebär ett mycket stort arbete – vi får in betydligt mer varor än vi kan sälja.

KÖKET har en viktig uppgift: att se till att de som arbetar får fika.

VARUMOTTAGNINGEN har det mycket snärjigt när vi har öppet – det strömmar alltid in mängder av varor. I mottagningen grovsorteras det inkommande.

minskat. För närvarande är ett sjuttioal personor, mest pensionärer, knutna till vår loppmarknad. Några medarbetare har uppnått 90 års ålder utan att få pension från Byring.

Även om vi fortfarande formellt är en enhet där alla ska kunna arbeta med allt har det blivit så att de flesta nu hör hemma på en viss avdelning och känner ansvar för den. Och har specialkunskaper inom sitt område.

Ökande inkomster och utgifter

Inkomsterna från försäljningen har genom åren ökat undan för undan, från 64 400:- år 1975 till maximum 2 406 140:- år 2005. Därefter har det skett en viss minskning. Även utgifterna har genom åren ökat, från 6100:- första året till 416 809:- år 2007. De största utgiftsposterna är numera lokalhyra och annonser.

Under 70-talet användes en hel del av Byrings inkomster till att hjälpa hit flyktingar från framförallt Argentina och Chile. Kassören Elsa Blomkvist gick till en resebyrå och köpte biljett för avhämtning på en flygplats i Sydamerika dit flyktingen kunde komma. Och sedan flög han/hon eventuellt med familj till Sverige. Det var mycket enklare förr!

Överskottet från Byring & Bråte sänds numera i stort sett oavkortat till Svenska sektionen av Amnesty.

Vi sysslade även med export av överblivna kläder till Mocambique, med anslag från SIDA. Arne Hallin, som varit stuvvarbas i hamnen, var en man som gjorde stora insatser under dessa år på Söndrumsvägen med kläderna, som balades på Röda Korset och sedan skickades i container till mottagaren i Mocambique. Allt var mycket enklare förr!

Vi skickade också en tid containrar med överblivna varor från Byring & Bråte till en Amnestigrupp i Sierra Leone, där begagnade skor var en betydligt mer eftertraktad vara än i Halmstad.

Amnesty i Halmstad har alltid haft kassörer som varit pregnanta typer. Elsa Blomkvist var den första. Elsa var apoteksbiträde. Efter pensioneringen blev hon ett inventarium på Byring under tiden på Söndrumsvägen. Trots ålderskillnader fick hon många goda vänner och sörjdes av dessa när hon gick bort 1983. Dessförinnan hade hon testamenterat alla ägodelar till Amnesty i Halmstad, vars kassa hon ömmade särskilt för.

Nils E Eriksson och Benkt Högstedt

Utdrag ur verksamhetsberättelser

1969

Tillsammans med grupp 168 har vi i samband med framförandet av "ÅH VILKEN HÄRLIG FRED" på Halmstads Teater medverkat med information om Amnesty (affisch- och plakatutställning, bildvisning, trycksaksutdelning) och dessutom deltagit i den bössinsamling, som ingår i pjäsen.

Enskilda medlemmar har sänt JULKORT till politiska fångar i olika länder.

Tillsammans med grupp 168 har gruppen tagit initiativ till personliga kontakter med flyktingar i Tylösand.

1998

På valdagen den 20 september delade några medlemmar ut flygblad om Amnesty och de mänskliga rättigheterna vid vallokalerna.

Som ett led i Radiohjälpskampanjen hade vi ett upptaktsmöte på Stora Torg lördagen den 26 september med tal, musik, bokbord och bössinsamling.

Tillsammans med andra organisationer, som arbetar för mänskliga rättigheter, uppmärksammade vi 50-års minnet av FN:s allmänna deklaration om de mänskliga rättigheterna med manifestationer på Stora Torg på FN-dagen, lördagen den 24 oktober.

I samband med projektet "Vintergatan" på Lilla Torg 30 januari i år medverkade Amnesty med banderoll och bokbord.

En något negativ erfarenhet från försöken med utåtriktade aktiviteter har varit, att det är mycket svårt att få ihop några medlemmar till sådana aktiviteter.

1999

Tillsammans med andra organisationer, som

arbetar för mänskliga rättigheter, uppmärksammade och genomförde vi i oktober en manifestation på Stora Torg i oktober under parollen "LÅNGLÖRDAG I FREDENS TECKEN". Tyvärr deltog bara en handfull Amnestymedlemmar.

2000

Grupp 33 ordnade i september ett möte på Högsolan med Bo Lindblom som talare.

Amnestys generalsekreterare Carl Söderbergh medverkade vid offentligt möte på Byring & Bråte i september och talade över ämnet: "Kan Byringförsäljningen påverka tortyren i världen?"

Flera grupper av invandrare, som läser "Svenska för invandrare", har under hösten vid besök på Byring & Bråte fått information om Amnestys verksamhet.

Tillsammans med andra organisationer, som arbetar för mänskliga rättigheter, genomförde vi i oktober en manifestation på Stora Torg i oktober under parollen "Tillsammans för fred",

2001

Grupp 33 ordnade i oktober tillsammans med Utbildningsavdelningen på Länsjukhuset två halva studiedagar om tortyr med inbjudna föreläsare.

Tillsammans med andra organisationer, som arbetar för mänskliga rättigheter, genomförde vi i oktober en manifestation på Stora Torg i oktober under parollen "Tillsammans för fred",

Med anledning av terrordåden i USA och de efterföljande bombningarna i Afghanistan tog vi initiativ till en tyst fackeldemonstra-

tion på FN-dagen på Stora Torg under parollen ”Ett öga för ett öga gör hela världen blind”

2003

Vi har under året vid två tillfällen haft bokbord på Högskolan.

Vid ett medlemsmöte i november informerade Bo Lindblom om Amnestys nya mandat och Mariano Ramirez, Växjö, visade sin kortfilm ”Bortrövad identitet” samt informerade om kampen för en rättslig uppgörelse efter åren av militärdiktatur i Sydamerika.

2004

Vi har under året vid ett tillfälle haft bokbord med information och medlemsvärning på Högskolan. På Cafe Österskans hade vi skärmutställning och visade ett bildspel på Europadagen 8 maj. Tillsammans med några andra ideella organisationer informerade vi dels på Stora Torg 15 maj, dels på Örjansvall i anslutning till en Allsvensk fotbollsmatch 23 augusti. Den 15 maj informationsbord på Stora Torg.

Under våren ordnade vi i samarbete med Halmstads dragspelsklubb en konsert på Byring & Bråtes gård. Förhoppningen hade varit att den skulle inbringa en stor penningssumma till Amnesty. På grund av dålig publiktillströmning blev det istället en förlustaffär.

Under hösten har vi haft ett välbesökt offentligt möte med estraddebatt om våld mot kvinnor och dessutom en heldag kring dödsstraffet under medverkan av tre amerikaner som suttit i dödszell men blivit frikända.

För arbetsgruppernas aktiviteter hänvisas till separata redovisningar.

2005

Vid ett offentligt möte i anslutning till föregående årsmöte talade vår generalsekreterare Carl Söderbergh om Folkkrätten i gungning - mänskliga rättigheter efter den 11 september 2001

Under hösten deltog vi med affischutställning och skolundervisning vid en internationell solidaritetsvecka på Vallås. Den 10 december medverkade vi i den landsomfattande aktionen mot tortyr. Vi hade då bland annat utställning och tipsfrågor på torget.

För arbetsgruppernas aktiviteter hänvisas till separata redovisningar.

2006

Vid föregående årsmöte berättade Rona Morän om flyktingarbetet i Amnesty Grupp 33 och grupp 147 delade ut information om MR-situationen i Kina vid HBK:s allsvenska match mot Örgryte på Örjansvall. Med anledning av Libanonkriget anordnade vi måndagen den 7 augusti en fredsdemonstration. Vi marscherade från Stora Torg till Picassoparken med plakat. Våra paroller var Eld upphör!

Sänd inte mer vapen till konfliktområdet Solidaritet med offren och överlevande på båda sidor i konflikten.

Vid ett offentligt möte på Stadsbiblioteket (via grupp 33) den 12 oktober uppmärksammades Kina och MR. Medverkande var Marina Svensson, docent vid Centrum för Syd- och Ostasienstudier, Lunds universitet och Tashi Dondrup Tsering från Tibet, tidigare politisk fånge i Kina. En petition för Qin Yongmin samlade 80 namnunderskrifter.

Vid ett offentligt möte på Stadsbiblioteket den 5 december talade författaren Jesper Bengtsson om läget i Burma/Myanmar. Mötet inleddes med ett informellt distriktsmöte för medlemmarna.

Den 9 december uppmärksammade vi (via Laholmsgruppen) Kampanjen "Tortyr gör ingen trygg", med en utställning på Stadsbiblioteket.

Den 13 februari anordnades på Bibliotekscaféet en debatt: Kriget mot terrorismen. I vilken utsträckning är det rimligt att minska rättssäkerheten i demokratiska länder för att skydda sig mot misstänkt terrorism?

2007

Vid föregående årsmöte berättade Bo Lindblom om Amnestys historia. Ann Upphoff berättade om behovet av mentorer för invandrarungdomar. Jenny Andersson och Jenny Norell berättade om Rättvis handel.

Vid Byring & Bråtes Sommarloppis (som alltid med konsert av Åderlåtarna som uppskattat inslag) gjordes i hällande regn ett försök till teater "Vi tar dig dit du inte vill". Vår erfarenhet är att kunderna vid loppmarknaden har föga intresse för Amnestys frågor.

En Kinaaktion (genomförd framförallt av grupp 33) på Östra Stranden den 8 Augusti var välbesökt. Vi delade ut 50 kort att skickas till kinesiska myndigheter.

"Bäddsoffor mot tortyr" "Vi hade en hel eftermiddag tillgång till området vid Rotundan i Norre Katts park den 18 augusti. Vi delade ut information, hade tipsfrågor med vinster från Byring & Bråte och sålde lopp-

marknadsvaror för ca 2000 kr. Blåsorkestern Åderlåtarna medverkade.

Laholmsgruppen hade tillsammans med FN-föreningen ett möte om Dödsstraffet den 27 augusti .

Amnestys nya generalsekreterare Lise Bergh kom till Byring och Bråte den 19 september och fick se hur det går till när vi har öppet. Efteråt hade vi ett medlemsmöte på Byring & Bråte där hon berättade om verksamheten från sekretariatets synvinkel och frågade oss om verksamheten ur Byring & Bråte-synvinkel

Den 10 oktober hade vi (framförallt grupp 33) på det nya Stadsbiblioteket i Halmstad information om dödsstraffet i Kina. Informationsbord och filmvisning.

Den 15 oktober berättade Owolabi Bjälkander på Stadsbiblioteket i Halmstad om kvinnlig könsstympning.

Den 16 oktober medverkade Owolabi i Laholm i Amnestyaktiviteter.

Vår medlem Åke Sintring besökte i november en dödsdömd fånge, som han haft långvarig kontakt med.

Vid två tillfällen under hösten och två tillfällen i februari 2008 har ordf. och v. ordf. lämnat information till grupper av svenskstuderande asylsökande om Amnesty och Byring & Bråte

Lördagen den 1 december hade vi utställning och information "Keep them safe" på Stora Torg. Ett ihärdigt regn gjorde att informationen inte nådde fram till någon Halmstadsbo.

När filmen Svarta Nejlikan om Chileambasadoren Edelstam hade premiär i Halmstad hade vi ett samtal efteråt för ett femtontal intresserade medlemmar. Ett erbjudande till högskolestuderande om gratis inträdesbiljett

lockade ingen.

2008

Aung San Suu Kyis födelsedag den 19 juni firades med kaffe och tårta på torget i Laholm. Information om Burma och Nordkorea delades ut.

Vid Winnerbäck's konsert på Brottet den 7 augusti medverkade ett tjugotal av våra medlemmar och många namnunderskrifter att sändas till Kina samlades in.

Dödsstraffet uppmärksammades på Byring & Bråte med en utställning lördagen 11 oktober

Vid distriktsmöte tisdagen 11 november medverkade Christine Pamp från Internationella styrelsen, Sune Montan från handlingsplanegruppen och Robert Tolonen från valberedningen

En julfest anordnades för Byrings medarbetare den 1 december.

FN:s Allmänna förklaring 60 år uppmärksammades på Byring & Bråte lördagen 6 dec.

Vi bjöd kunderna på födelsedagskaffe med tårta, hade utställning, tipspromenad med mera.

Ovillig översättare - Ett minne från Amnestygruppernas barndom

Den kvinnliga jugoslaviska kollegan verkar inte intresserad av att hjälpa mig. Det är 1969 och det är i svenska Amnestysektionens barndom. Vi har inte några hjälpmedel i form av färdiga brevförslag eller dylikt för våra vädjandebrev till främmande regeringsschefer och fängelsedirektörer. Jag försöker därför ställa samman en mycket enkel lathund med meningen ”Jag vädjar till er att omedelbart frige NN”.

Engelska, tyska och franska klarar vi lätt inom gruppen. Laholmsgruppen bidrar med ytterligare några språk och vi får ihop en lista med meningen på en hel del språk. Men vi saknar fortfarande bland annat några slaviska språk.

Det har kommit en jugoslavisk kollega för att praktisera på lungkliniken, där jag vikarierar. Naturligtvis kan hon hjälpa mig att översätta meningen till serbokroatiska. Problemet är att kommunicera med henne; hon kan ett

fåtal ord på svenska och några ord på engelska och jag kan inga ord på hennes språk.

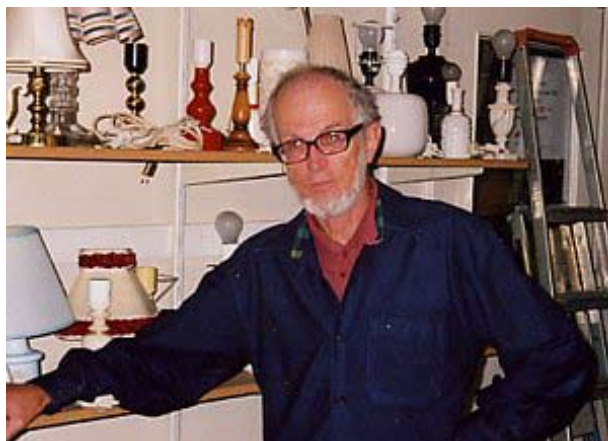
Vi bollar ord mellan oss så gott det går. Till att börja med förstår hon inte alls vad jag vill att hon ska göra. Så småningom verkar det dock som om hon förstår. Men hon är så otroligt negativ. Riktigt otrevligt motsträvigt. Som om hon inte alls vill hjälpa mig med denna enkla mening. Varför? Hon borde vara glad över att kunna göra en sådan här insats. Slutligen skriver hon ändå ned den serbokroatiska texten.

Hon verkar inte alls nöjd.

Dessbättre hinner vi inte använda meningen förrän jag har haft ytterligare ett samtal med henne. Det visar sig att hon till serbokroatiska översatt meningen

”Jag vädjar till er att omedelbart sätta NN i fängelse”

Nils E Eriksson

BYRING SÄNGERKNABEN

Byring Sängerknaben är en folklig benämning på en slumpvist och demokratiskt utvald sångkör, som gör bort sig utan att uppträda i tv. Sängerknaben betyder "sångpojkar", fast på tyska och har i och för sig inget med sängar att göra, som man småningom skulle kunna tro av visan. Namnet syftar mer på medlemmarnas ringa förstånd än deras ålder och musikaliska utförsåkningsgåvor. Sånggruppen bestod av Paul Upphoff, Sven Erik Gustavsson, Hans Östling, Ingemar Rosengren, Nils Eriksson och Benkt Högstedt.

An den Schlaf **(Till Sängs)**

Melodi: Tema (An die Freude) ur nionde symfonin av L.v.Bethoven

Sängen är den möbel där vi oftast föds och gör sorti
sången om den är ett ode där vi just nu klämmer i
Somliga är av spikade bräder andra är klädda medelst dun
skruvar, bultar, lim och snören håller hop en paulun

Byring Sängerknaben kan man enklast nå per telefon.
Call me baby, har du grejer som du borde slängt i ån
ring till vårt nummer, prata på bandet, kanske vi ringer innan vi
kommer för att hämta det Du inte själv vill ta uti.

Säkert sängen är den möbel som Du lättast älskar i
sängen liksom sången föder ädla känslor då däri
bäddsoffor är en särskild sorts sängar som vi ju älskar allihop
tanken på vad därav väntar pressar fram små glada rop

Sängen är en möbel som ibland vi fraktar uti hiss
som på samma gång kan lukta både mögel, katt och kiss
Pengarna som den inbringar tas dock tacksamt emot och luktar ej
kassan vackert klirrar och kassören säger inte nej

Utan sängen stannar Sverige folket skulle helt dö ut
Utan Byring stannar Halmstad om nu sången toge slut
Vindsröjning väntar, trapporna uppför tages i några raska språng
Sängen baxas nedför trappan mens vi sjunger denna sång

Pulsen ökar, ansiktsfärgen höjes, lungan flämtar svårt
sängen bäres mjukt och varligt medan hjärtat bankar hårt
Musklerna spännes, magarna minskar, svett droppar rinner från vårt hår

själen frodas, kroppen trimmas och vi får så snygga lår.

Möbeln visar tydligt spår av kaffe, marmelad och the
värdet ökar ej av att den vatt ett Eros altare
Mänskorna lägger påtagligt sällan pengar och guld i sin madrass
När den lagts på bilen verkar sängen oftast vara kass.

Örngott är ej nån sorts godis trots det finns i varje säng
vår belöning blir i stället Inga Svenssons sillgratäng
följd av en äppelkaka och Janssons frestelse, sedan gravad lax
Efter detta återstår blott krypa ner i sängen strax.

Byrings Sängerknaben aber kommen sollen nicht aus Wien
trots att buk och kinder svällt vi äro flitiga som bin
Nu skall vi sluta sjunga på denna bethovenschlager, om vi kan
Nästa år vi kommer åter, sliter släpar såsom fan.

Copyright: LvB/BHdt Inc. Halmstad 1990.

De minnen som finns i denna skrift bygger huvudsakligen på författarnas egna minnesbilder. Det finns massor av annan historik som borde dokumenteras. Vi har nästan inte alls skrivit något om de hundratals fångar som arbetsgrupperna jobbat med. Om någon skulle vilja göra en mera systematisk genomgång av vår historia med utgångspunkt från de många protokoll och verksamhetsberättelser, som producerats under de 50 åren, är han/hon välkommen att höra av sig till Nils Eriksson, som vet var de flesta pärmarna finns.

Vår allra första verksamhetsberättelse

HALMSTADS AMNESTYGRUPP VERKSAMHETSBERÄTTELSE FÖR 1969

Halmstads amnestigrupp (grupp 169 av Svenska Sektionen) bildades vid ett möte den 31 januari 1969. Vid mötet, till vilket Bo Lindblom, Ränneslöv tagit initiativ, bildades samtidigt grupp 168 (Laholm). Någon lokal stadga antogs ej och ej heller valdes någon egentlig styrelse. Gruppen har arbetat informellt och med spridning av olika arbetsuppgifter till samtliga aktiva medlemmar.

Valda FUNKTIONÄRER har under året varit: kontaktman / gruppsekr.) Nils E Eriksson, kassör Elsa Blomkvist, sekreterare Ann-Mary Håkansson. Sammankallande för de olika arbetsgrupperna: för greklandsgruppen Lilian Östlund, libanongruppen Therese Lövenstjerne (senare Birgitta Borulf resp. Stellan Larsson), rhodesiagruppen Anita Ericsson och rysslandsgruppen Volmer Lind. Till revisor /icke medlem av gruppen/ har utsetts kamrer Alve Karlsson, Söndrum.

Medlemmarna har under året varje månad samlats till gemensamma proto-kollförda MEDLEMSMÖTEN. Det väsentliga arbetet med skriftväxling o.dyl för de enskilda fångarna har bedrivits i självständigt arbetande ländergrupper, en för varje fånge. Skriftväxlingens omfattning och resultat framgår av separata rapporter från arbetsgrupperna.

De FÅNGAR, som gruppen arbetat för är:

Simeon Dylaris, Grekland, som arresterades i samband med Papandreus' begravning i Aten och dömdes till 2 års fängelse. Han har nu fått straffet avkortat till 1 år och är frisläppt. Som ny grekisk fånge har gruppen vid årsskiftet fått en präst, Peter Gavalas, som antagligen fängslats för att han avlägsnat ett porträtt av Papadopoulos från väggen i kyrkan.

Muhammed Khalil Micdad, Libanon, som arresterades då han delade ut flygblad för ett i Libanon förbjudet parti. Han torde f.n. vara på fri fot men riskerar möjligen fortfarande att ställas inför rätta.

Alexandr Kolesnichenko, Sovjetunionen, som sitter fängslad för "olaglig religionsutövning". Han tillhör en utbrytargrupp av det ryska baptistsamfundet. Gruppen har ej lyckats erhålla några ytterligare upplysningar om denne fånge.

Potenev Chikaka Takundwa, Rhodesia, som arresterades 1966 och internerats på 5 år utan dom. Är den ende av gruppens fångar, som vi lyckats etablera brevkontakt med. Vi har sänt klädpaket till såväl fången som dennes familj samt pengar till familjen. Förutom arbetet för fyra fångar har gruppen åtagit sig det ekonomiska ansvaret för DAISY FUNANI, änka efter en i Sydafrika avliden politisk fånge. Detta ekonomiska åtagande delar gruppen med en enskild amnestymedlem i Hässleholm.

MÅNADENS FÅNGE har vi tillsammans med laholmsgruppen varje

månad översatt, stencilerat och distribuerat till samtliga medlemmar. De flesta av gruppens medlemmar torde regelbundet ha medverkat i denna kortkampanj. Dessutom har vi utnyttjat en del kort som svenska och danska sektionerna framställt för SPECIAELLA FÅNGAR. Till Perus president har gruppen sänt ett telegram, där vi gratulerar till den beslutade jordreformen och samtidigt väddjar om frihet för de som sitter fängslade just för sitt arbete för jord-reform.

Omkring 500 namnunderskrifter med begäran om frihet för den grekiske kompositören MIKIS THEODORAKIS har genom gruppens försorg insamlats som led i en landsomfattande kampanj, organiserad av en arbetsgrupp i Lund.

Tillsammans med grupp 168 har vi i samband med framförandet av "ÅH VILKET HÄRLIG FRED" på Halmstads Teater medverkat med information om Amnesty (affisch- och plakatutställning, bildvisning, tryck-saksutdelning) *och dessutom deltagit i den bössinsamling, som ingår i pjäsen.

Enskilda medlemmar har sänt JULKORT till politiska fångar i olika länder.

Tillsammans med grupp 168 har gruppen tagit initiativ till personliga kontakter med FLYKTINGAR I TYLÖSAND.

Vid SVENSKA SEKTIONENS ÅRSMÖTE deltog tre av gruppens medlemmar.

ANTALET MEDLEMMAR i gruppen uppgick vid årets slut till 39, varav 13 s.k. passiva.

Den EKONOMISKA STÄLLNINGEN framgår av nedanstående kassarapport

Inkomster	Utgifter		
Medlemsavgifter	665.00	Skrivmateriels porto, reseers o.dyl	
668.85			
Gåvor	495.00		
Fångfonden	200.00	Potency Takundwa	206.71
Brevmärken	m 50.00	Daisy Funani	102
Inkasserade års— avgifter t.Sv.Sekt.	855.00	Mikis Theodorakis	
50.00			
	Summa utgifter	1027.56	
Bidrag fr grupp 168 för Hugo Blanco	46.25	Kontant i kassan	
145.12			
	Postgirobehållning	1138.57	
Summa Kronor	2311.25	Summa Kronor	2311.25
Halmstad den 28 januari 1970			
Nils E Eriksson gruppsekr.			

